

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 242/2024-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], zastúpenej JUDr. Milanom Szöllőssym, advokátom, Mlynská 28, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/32/2021 z 28. februára 2022 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/97/2022 z 26. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje obe napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou na Okresnom súde Prešov domáhala náhrady škody na zdraví proti žalovanej Allianz – Slovenskej poisťovni, a. s. Okresný súd rozsudkom č. k. 9C/9/2021-100 konanie čiastočne zastavil a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovaný nárok pozostával z náhrady za bolestné a zaplatenia liečebných nákladov. Škoda na zdraví vznikla sťažovateľke v súvislosti s dopravnou nehodou, pri ktorej utrpela ťažké ublíženie na zdraví. Sťažovateľka ako chodkyňa prechádzala cez vyznačený priechod pre chodcov, kde došlo k zrážke medzi ňou a jazdnou súpravou traktora s vlečkou.
3. Okresný súd považoval za preukázané, že jedinou a výlučnou príčinou vzniku škody bolo nesprávne konanie sťažovateľky spočívajúce vo vbehnutí na priechod pre chodcov v čase,

keď vodič motorového vozidla už zrážke nebol schopný zabrániť. Nesprávne konanie sťažovateľky zodpovedalo stavu jej ťažkej opitosti v rozsahu 2,5 promile.

4. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Ani v odvolacom konaní nedošlo k zmene skutkových a právnych zistení, preto sa odvolací súd plne stotožnil so závermi súdu prvej inštancie. Na zdôraznenie ich správnosti doplnil, že ak ide o § 428 Občianskeho zákonníka, v prejednávanej veci bola škoda spôsobená výlučne sťažovateľkou, ktorá v stave ťažkého stupňa opitosti nevenovala náležitú pozornosť situácii cestnej premávky a vytvorila vodičovi traktora náhlu prekážku, ktorej nebolo možné sa vyhnúť, čo vyplynulo z výsledkov dokazovania. Výlučné zavinenie poškodenej je dôvodom, aby znášala škodu sama. K vylúčeniu zodpovednosti prevádzateľa motorového vozidla tak došlo nie z dôvodu zbavenia sa jeho zodpovednosti podľa § 428 druhej vety Občianskeho zákonníka, ale z dôvodu chýbajúcej príčinnej súvislosti medzi okolnosťami, za ktoré prevádzateľ objektívne zodpovedá, a vznikom ujmy sťažovateľky.

5. Sťažovateľka napadla rozsudok odvolacieho súdu dovolaním odôvodneným podľa § 420 písm. f), ako aj § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

6. Namietala, že konajúce súdy sa nevysporiadali s jej argumentáciou, ich závery boli svojvoľné a vytrhnuté z kontextu. Za skutkový záver bol odvolacím súdom označený záver, ktorý v skutkovej podstate priestupku ani nebol uvedený. Došlo k opomenutiu posudzovania zodpovednosti na objektívnom princípe, sťažovateľka namietala aj záver o nedostatku príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a konaním prevádzateľa. Osobitne namietala aj spôsob, akým sa súd prvej inštancie vysporiadal s úrokmi z omeškania. K nesprávnemu právnomu posúdeniu uviedla, že okresný súd nesprávne vykladal § 427, § 428, ako aj § 441 Občianskeho zákonníka, jeho rozhodnutie odporuje aj judikatúre (R 3/1984, R 20/1975). V prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla ide o objektívny typ zodpovednosti a liberácia je možná v zmysle § 428 Občianskeho zákonníka, čo nebolo preukázané. S odkazom na rozhodnutie R 3/1984 zbavenie sa zodpovednosti prichádza do úvahy iba výnimočne, napr. pri úmyselnom konaní poškodeného, rozdelenie zodpovednosti malo byť preto pomerné.

7. Napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľky zamietnuté. K namietanej vade zmätočnosti dovolací súd poukázal na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené či zjavne arbitrárne. Dôvodom stotožnenia sa so záverom okresného súdu bolo nepreukázanie príčinnej súvislosti, príčina škody nespočívala v osobitej prevádzke dopravného prostriedku, ale v porušení pravidiel cestnej premávky sťažovateľkou. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu bolo koherentné a konzistentné. Záver o vbehnutí sťažovateľky na priečhod pre chodcov vyplynul jednak z administratívneho konania, v ktorom bola sťažovateľka sankcionovaná za priestupok, ako aj zo záverov znaleckého dokazovania, ktoré prebehlo pri vyšetrovaní dopravnej nehody. Dovolací súd komparoval predmetnú vec aj so závermi nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 184/2023, kde rovnako šlo o posúdenie náhrady škody na zdraví spôsobenej pri dopravnej nehode pri strete chodca s motorovým vozidlom, keď ale pri hodnotení skutkových okolností prichádzali do úvahy dve alternatívy, podľa ústavného súdu sa konajúce súdy nedostatočne zaoberali námietkami poškodenej, ktoré smerovali k alternatíve, že nevytvorila náhlu prekážku pre vodiča, čo nebolo preukázané ani v trestnom konaní vedenom proti vodičovi. Naproti tomu v prejednávanej veci súdy vychádzali

zo znaleckého posudku vyhotoveného pre potreby vyšetrovania dopravnej nehody, kde bolo potvrdené, že kolízna situácia bola vyvolaná technikou chôdze sťažovateľky, pričom vodič mohol zrážke zabrániť, ak by šiel rýchlosťou 24 km/h. Okresný súd považoval rýchlosť traktora, ktorý mal ísť max. rýchlosťou 37 km/h, za primeranú. Vo veci sp. zn. III. ÚS 184/2023 šlo teda o inú skutkovú situáciu. Od sťažovateľky bolo možné očakávať vzhľadom na počasie a viditeľnosť, že zbadá prichádzajúci traktor. Dovolací súd dodal, že vodič traktora šiel nižšou rýchlosťou, ako bola maximálne povolená, jeho rýchlosť bola primeraná, nebolo na mieste od vodiča požadovať, aby šiel rýchlosťou 24 km/h, pri ktorej by síce mohol nehode zabrániť, ale zníženiu rýchlosti na polovicu oproti maximálne povolenej nenasvedčovali vonkajšie okolnosti, to by, naopak, mohlo nepriaznivo vplyvať na plynulosť cestnej premávky. Je zrejmé, že v dôsledku svojej opitosti si sťažovateľka nevšimla prichádzajúci traktor, ktorý bol výraznej farby (červená) a vydával výrazný zvuk. Zohľadňujúc uvedené, nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP.

8. K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu dovolací súd konštatoval, že § 441 Občianskeho zákonníka je systematicky zaradený do časti „spoločné ustanovenia o náhrade škody“, teda je aplikovateľný v prípadoch všeobecnej zodpovednosti, ako aj v prípade osobitnej zodpovednosti za škodu spôsobenú dopravnými prostriedkami. Ukladať prevádzateľovi zodpovednosť za škodu i v prípade, ak ju spôsobil poškodený sám, by bolo neúnosné a neprimerané z preventívno-výchovného, ako aj reparačného hľadiska. Ustanovenie § 427 Občianskeho zákonníka týkajúce sa prípadov škody vyvolanej osobitnou povahou prevádzky je potrebné odlišovať od prípadov podľa § 428 Občianskeho zákonníka, ktoré sa týkajú škody spôsobenej okolnosťami majúcimi pôvod v prevádzke. Ak bolo zavinenie poškodeného výlučnou príčinou škody vyvolanej osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku, prevádzateľ sa celkom zbaví zodpovednosti a škodu nesie v celom rozsahu poškodený. Ak je protiprávny úkon poškodeného len jednou z príčin škody vyvolanej osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku a je potrebné hľadať ďalšiu príčinu na strane prevádzateľa, poškodený znáša škodu len pomerne. Odvolací súd svoje rozhodnutie založil na skutkovom zistení, že ku škode došlo výlučným zavinením sťažovateľky. Ustanovenie § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka síce garantuje objektívnu zodpovednosť osôb vykonávajúcich dopravu, a to bez ohľadu na subjektívne zavinenie osoby, ktorá škody spôsobila, avšak § 441 Občianskeho zákonníka pamätá aj na subjektívne zavinenie poškodeného. Ak sťažovateľka poukazovala na § 428 Občianskeho zákonníka, pri ktorom je vylúčené použitie § 441 Občianskeho zákonníka (R 83/1983), dovolací súd poznamenal, že zbavenie sa zodpovednosti podľa tohto ustanovenia je možné, iba ak sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať. Odvolací súd uviedol, že škoda, ktorú nemožno odvrátiť môže mať svoj pôvod aj v ľudskom správaní spočívajúcom v neočakávanom vkročení chodca na vozovku, ako to bolo aj v tomto prípade. Výsledok riešenia právnych otázok odvolacím súdom sa preto nedostal do kolízie s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, rovnako dovolací súd neidentifikoval dôležitý dôvod, pre ktorý by sa mal od publikovaných záverov odkloniť. Rovnaký záver vyplynul aj z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/335/2020, pokiaľ ide o posúdenie § 441 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu bolo dovolanie sťažovateľky pre nesprávne právne posúdenie neprípustné.

II. Argumentácia sťažovateľky

9. Proti napadnutým rozhodnutiam odvolacieho súdu a dovolacieho súdu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Konajúce súdy prijali povrchný záver o vytvorení náhlej prekážky zo strany sťažovateľky, nezohľadnili možnosti vodiča zaregistrovať jej pohyb už skôr, ktorý mal výhľad aj na okolie dotknutého priechodu pre chodcov, mohol teda pohyb sťažovateľky spozorovať včas, pred sťažovateľkou prechádzala priechodom aj iná osoba, vodič napriek tomu nezvýšil svoju opatrnosť. V súvislosti s nálezom sp. zn. III. ÚS 184/2023 poukazuje na ústavnoprávny rozmer spôsobu hodnotenia dôkazov, ak súdy prevezmú závery trestného konania, pričom iným okolnostiam majúcim na rozhodnutie vplyv nevenujú pozornosť.

b) Odvolací súd a ani dovolací súd neaplikovali na vec § 427 Občianskeho zákonníka, dôvodiac výlučnou zodpovednosťou sťažovateľky za škodu. To odporuje praxi dovolacieho súdu (R 3/1984), v zmysle ktorého predpokladom zodpovednosti za škodu podľa § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka nie je protiprávne konanie škodcu a následná príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a škodou. Predpokladom je len osobitná okolnosť spočívajúca v osobitej povahe prevádzky motorového vozidla a vyvolanie škody, súdy nesprávne interpretujú § 427, § 428 v spojení s § 441 Občianskeho zákonníka. V danom prípade škoda na zdraví sťažovateľky bola vyvolaná práve osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku, preto je na mieste aplikovať § 427 Občianskeho zákonníka, a nie § 428 Občianskeho zákonníka. Ak škoda nebola spôsobená okolnosťami majúcimi pôvod v prevádzke, bolo nutné skúmať, či prevádzkovateľ motorového vozidla mohol v zmysle § 428 druhej vety Občianskeho zákonníka zabrániť škode pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho možno požadovať, uvedené zaťažuje žalovaného a neunesenie dôkazného bremena v tomto ohľade má za následok, že prevádzateľ sa zodpovednosti nezbaví. Odvrátenie škody je pritom objektívnou kategóriou. Zo znaleckého posudku pritom jasne vyplynulo, že vodič mohol škode zabrániť, ak by šiel rýchlosťou 24 km/h. Zo znaleckého posudku je zrejmé, že sťažovateľka nevytvorila vodičovi náhlu prekážku, nevstúpila do jeho jazdnej dráhy zo zakrytého výhľadu a pod. Bola teda zachovaná objektívna možnosť zabrániť škode vynaložením všetkého úsilia, ktoré možno požadovať.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľkou tvrdené porušenie jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie v dôsledku vydania napadnutého rozsudku krajského súdu a uznesenia najvyššieho súdu, ktoré izolovane posúdili zavinenie sťažovateľky a nezaoberali sa možnosťami vodiča objektívne zabrániť vzniku škody na zdraví, ich závery odporujú aj praxi dovolacieho súdu (R 3/1984) a sú založené na nesprávnej interpretácii § 427, § 428 v spojení s § 441 Občianskeho zákonníka.

III.1. K namietanému porušeniu označených základných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

11. Argumentácia sťažovateľky vo vzťahu k rozsudku krajského súdu je rovnaká, akú použila v dovolacom konaní, kde prípustnosť dovolania odvodzovala od dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

12. Aj keď najvyšší súd zamietol dovolanie sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok bolo pre ňu dostupným prostriedkom ochrany jej práv a ústavný súd bude posudzovať ústavnú udržateľnosť rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní (bod III.2). Ak teda právny poriadok umožňoval sťažovateľke domôcť sa ochrany základných práv proti ich porušeniu rozsudkom krajského súdu v dovolacom konaní, potom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy niet právomoci ústavného súdu na poskytnutie takejto ochrany. Sťažovateľka napokon ani netvrdí, že niektorú zo svojich námietok nemohla uplatniť v dovolacom konaní.

13. Vzhľadom na to, že je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd v duchu zásady sebaobmedzenia s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti z uvedených dôvodov (bod 13 tohto odôvodnenia) podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených základných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

14. K námietkam sťažovateľky o nezohľadnení jej argumentácie v základnom konaní, resp. o neskúmaní alternatívy, podľa ktorej by nebola jedinou zodpovednou osobou za vznik škody, ústavný súd uvádza, že okresný súd, uplatňujúc zásadu koncentrácie konania, neprihliadal na sťažovateľkou oneskorene podanú repliku, ako ani na jej rozsiahle vyjadrenie uskutočnené na pojednávaní, ktoré obe mali obsahovať skutkové okolnosti, ktoré v žalobe neboli uvedené. Okresný súd vychádzal jednak zo záverov priestupkového konania, ako aj zo znaleckého posudku, ktoré sťažovateľka spochybnila oneskorene, na oneskorené výhrady súd neprihliadal. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľka počas základného konania kvalifikovane nespochybnila skutkový stav ustálený súdom prvej inštancie, preto tieto jej námietky vo fáze dovolacieho konania, ako aj vo fáze konania pred ústavným súdom nemožno považovať za prípustné. Sťažovateľka navyše ani nespochybňuje postup okresného súdu v súvislosti s uplatnením princípu koncentrácie konania. Dovolací súd poukázal na okresným súdom ustálený skutkový stav, ktorý vychádzal zo záverov priestupkového konania a zo znaleckého posudku, dôkazy boli vyhodnotené vo vzájomnej súvislosti a z nich vyvedené skutkové závery neboli nelogické, protirečivé ani nepreskúmateľné, čím sa nejavili ako zasahujúce základné právo sťažovateľky na spravodlivý proces.

15. Ústavný súd poukazuje na časť rozsudku dovolacieho súdu (14.3 až 14.5), ktorý sa jasne vysporiadal so závermi nálezu sp. zn. III. ÚS 184/2023, na ktoré sťažovateľka nereflektuje, iba konštatuje, že tam uvedený spôsob zisťovania skutkového stavu mal byť uplatnený aj v jej prípade. Najvyšší súd pritom z pohľadu ústavného súdu jasne vysvetlil odlišnosť prejednávanej

veci od veci sp. zn. III. ÚS 184/2023, kde ani zo záverov trestného konania nevyplynulo, že by poškodená vytvorila náhlu prekážku vodičovi, čo konajúce súdy vôbec nevzali do úvahy.

16. K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu dovolací súd zaujal odôvodnené stanovisko, je zrejmé, že konajúce súdy posúdili prejednávajú vec v zmysle § 427 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade je možné zbaviť sa zodpovednosti aj v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka, ako to konštatoval aj dovolací súd a uvedené právne posúdenie bolo akceptované aj ústavným súdom vo veci sp. zn. III. ÚS 184/2023: „32. Rovnako judikatúra potvrdzuje právne posúdenie zo strany okresného súdu v tom, že ak je dôvodom oslobodenia prevádzkovateľa motorového vozidla spod zodpovednosti za škodu podľa § 427 Občianskeho zákonníka výlučné zavinenie poškodeného, potom sa nepoužije ustanovenie § 428 druhá veta, t. j. netreba skúmať, či prevádzkovateľ preukázal, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať. V takom prípade totiž ide o chýbajúcu príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a okolnosťou, za ktorú prevádzkovateľ objektívne zodpovedá, teda ide o odlišný dôvod zbavenia sa zodpovednosti za škodu, ako je uvedený v § 428 druhej vete Občianskeho zákonníka (pozri napr. rozhodnutie Nejvyššího soudu České republiky vo veci sp. zn. 25 Cdo 3807/2014).“

17. Sťažovateľka namieta, že škoda bola spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke, teda ide o prípad zodpovednosti podľa § 428. Odborná verejnosť za okolnosti, ktoré majú svoj pôvod v prevádzke, považuje také skutočnosti, ktoré vznikajú v priamej súvislosti s prevádzkou dopravného prostriedku, t. j. vzťah medzi osobitnou povahou prevádzky a okolnosťou, ktorá má svoj pôvod v povahe prevádzky, je vzťahom medzi príčinou a jej špecifickou vlastnosťou. Za okolnosti, ktoré majú pôvod v prevádzke dopravných prostriedkov, sa tradične považujú okolnosti, ktoré vyplývajú najmä z technického stavu dopravného prostriedku, spôsobu jeho pohybu, z mechanických, fyzikálnych, chemických, technologických a tepelných vlastností dopravného prostriedku, ako aj okolnosti, ktoré súvisia s organizáciou, riadením a uskutočňovaním prevádzky dopravného prostriedku. V rámci kazuistiky možno podľa judikatúry za okolnosti, ktoré majú pôvod v povahe prevádzky, považovať zlyhanie bŕzd, defekt pneumatiky, iskrenie z trenia drážneho vozidla o koľajnice, nevysunutie podvozku lietadla, prudké zabrzdzenie, jazda v protismere, vo vzťahu k vodičovi, prípadne inej osobe použitej pri prevádzke môže ísť o mikrosprávok, náhlu zdravotnú indispozíciu, dlhodobejšiu zdravotnú indispozíciu – napríklad nekorigovaná očná vada a pod. (ŠTEVČEK, M., DULAK, A., BAJÁNKOVÁ, J., FEČÍK, M., SEDLAČKO, F., TOMAŠOVIČ, M. a kol. *Občiansky zákonník (I. a II. zväzok)*. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2017, s. 1424.).

18. V tomto prípade bolo jedinou príčinou vzniku škody konanie sťažovateľky, ktorá vytvorila náhlu prekážku idúcemu traktoru, z ustáleného skutkového stavu, ktorý bol zistený okresným súdom, nemožno ani identifikovať inú okolnosť majúcu pôvod v prevádzke ako dôvod vzniku škody. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na skutkové okolnosti preukázané pred okresným súdom, a to že sťažovateľka bola v priestupkovom konaní uznaná vinnou zo spáchania priestupku, kde bolo konštatované, že vošla do jazdnej dráhy traktora a plne naloženej vlečky Agrogép, ktorej vodič vzhľadom na rozmery jazdnej súpravy, ktorú viedol, napriek intenzívnemu brzdeniu nedokázal bezpečne zastaviť, následkom čoho došlo k ich vzájomnému kontaktu, a tým k dopravnej nehode. Ďalej okresný súd vychádzal zo znaleckého posudku znalca Ing. Jána Sabóa, kde bolo uvedené, že sťažovateľka vzhľadom na aktuálnu rýchlosť jazdy traktora na vozovku vstúpila vo vzdialenosti kratšej, ako bola potrebná na jej bezpečné prejdenie, čiže svojím vstupom

na vozovku vodičovi traktora s plne naloženou vlečkou jazdiacemu rýchlosťou 36 – 37 km/h vytvorila nebezpečnú prekážku, pre ktorú on v uvedenej rýchlosti nebol schopný zastaviť ani využitím brzdenia uvedenej jazdnej súpravy nad hranice adhézných možností. Vzhľadom na už konštatovanú nemožnosť namietat' skutkové závery ustálené okresným súdom v tejto fáze konania hľadanie inej príčiny vzniku škody je vo svojej podstate namietanie ustáleného skutkového stavu veci.

19. Vzhľadom na to, že námietky sťažovateľky neboli vyhodnotené ako spôsobilé spochybnit' ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, jeho závery nemožno označiť za nedostatočne odôvodnené ani arbitrárne a ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom označených základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

20. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. mája 2024

Libor Duľa
predseda senátu